

konfrontaci s jinými svědky, pokládati za část jeho svědecké výpovědi, tvořící s jeho dřívějšími, při témže líčení učiněnými údaji jeden celek, a svědek, který za těchto okolností při konfrontaci své dřívější nesprávné údaje odvolá a opraví, stává se tedy podle toho, co nahoře bylo uvedeno, dobrovolným ustoupením od dokonání zločinu beztrestným (srov. rozh. rak. nejv. soudu čís. 31/1932 úř. sb.).

V souzeném případě byl důkaz svědkyní A., nynější obžalovanou, průvodním usnesením ze dne 5. srpna 1937 připuštěn zároveň s důkazem svědkem F., který byl navržen a připuštěn mimo jiné též o tom, že A. s ním měla známost a udržovala s ním poměr. Udala-li tedy obžalovaná jako svědkyně při ústním jednání dne 12. srpna 1937, že před souloží se žalovaným J. neměla s nikým žádné intimní styky, a nepropustil-li ji soudce po této výpovědi ihned, stalo se tak zřejmě proto, že soudce již při tom pomýšlel na její opětův výslech o tomto jejím tvrzení po slyšení svědka F., který byl veden právě o opaku tohoto tvrzení. Byla-li pak obžalovaná skutečně o této okolnosti se svědkem F. konfrontována, šlo jen o pokračování v jejím dosud definitivně neskončeném výslechu, za kterého si svědkyně odvoláním svých dřívějších nesprávných údajů mohla ještě zjednatí a také skutečně zjednala beztrestnost. Bylo proto zmateční stížnosti vyhověti, napadený rozsudek zrušiti a obžalovanou podle § 259, čís. 2 tr. ř. z obžaloby na ni vznesené zprostiti.

Čís. 6115.

Na základě obžaloby pro krádež může soud, aniž tím překročil obžalobu, uznati obžalovaného vinným podílnictvím na této, nikoli však i na jiné (nežalované) krádeži.

Náležitosti subjektivní skutkové podstaty podílnictví na krádeži vůbec a podle § 186, písm. a) tr. zák. zvláště.

I když částka, rozhodná pro kvalifikaci podle § 174 II a), c) tr. zák., činila v době činu 50 K, dlužno použití ustanovení § 1 zákona čís. 31/1929 Sb. z. a n., obžalovanému příznivějšího.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1938, Zm I 1028/37.)

Srovn. k odst. 1. rozh. čís. 598, 3715 Sb. n. s.; k odst. 2. rozh. čís. 1253, 2043, 5280, 5740 Sb. n. s., čís. 1326 víd. sb.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a) tr. z., zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu jako zmatečný a vrátil věc soudu první stolice, aby ji — v mezích obžaloby — znovu projednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů :

Odůvodněna je především výtka zmatku podle čís. 8 § 281 tr. ř.

Obžaloba kladla obžalovanému za vinu, že v únoru 1918 radou a počtením nastrojil, že 24. února 1918 odcizili A., B., C., D. a E. jako spo-

lupačatelé M. uzamčené věci v ceně 5.000 K, že úmyslně zavládl příčinu k tomuto skutku a dohodl se s pachatelem o podíl v zisku a užítku a že tak spáchal zločin spoluviny a účastenství na krádeži podle § 5, 171, 173, 174 II a), c) tr. z. Na základě uvedené obžaloby mohl soud vzhledem k předpisu § 262 tr. ř. uznati obžalovaného vinným podílnictvím na krádeži spáchaným tím, že převedl na sebe věci, jichž se zmocnili pachatelé při loupežné vraždě M. dne 24. února 1918, aniž bylo třeba návrhu obžalobce, neboť se tím nezměnila totožnost skutku. Stížnost v tomto ohledu nevyslovuje sama žádné pochybnosti.

Naproti tomu nesměl soud bez návrhu veřejného obžalobce odsouditi obžalovaného, — aniž překročil předpisy §§ 262, 263, 267 tr. ř. —, pro převedení na sebe dalších věcí, pocházejících z jiných krádeží, resp. jichž se zmocnili nahoře uvedení spolupachatelé při jiných příležitostech než při skutku spáchaném dne 24. února 1918, pro který byla na ně podle odůvodnění rozsudku podána obžaloba pro loupežnou vraždu M., neboť v tomto případě nejde o odlišnou právní kvalifikaci a o použití předpisu § 262 tr. ř., nýbrž o samostatné skutky odlišné od onoho, který je postaven pod obžalobu a který jedině mohl tvořiti předmět odsuzujícího rozsudku.

Prvý soud uznal podle výroku obžalovaného vinným, že převedl na sebe v únoru 1918 a později v S. koupí nebo výměnou s nahoře jmenovanými revolver a jiné movité věci z krádeže pocházející. V důvodech rozsudku je uvedeno, že se pachatelé loupežné vraždy M. zmocnili částky 200 K na hotovosti, různého šatstva, prádla a revolveru, všeho v ceně asi 5.000 K. Soud opírá se o doznání obžalovaného, že převzal od B. různé věci jako mouku, chléb, kabát a revolver, a o svědectví N., že obžalovaný převzal před vraždou M. i po ní od příslušníků tábora, k němuž patřil svědek, vícekrátě kradené věci, má za zjištěno, že obžalovaný kupoval od nich nebo směnil s nimi před 24. únorem 1918 i později opětovně věci na různých místech odcizené, zejména revolver, poživatiny, mouku, chléb a kabát. Jak patrné jak z odůvodnění rozsudku, tak i z výroku, v němž klade rozsudek dobu činu na únor 1918 a později a uvádí vedle revolveru — o němž stížnost doznává, že se ho zmocnili spolupachatelé loupežnou vraždou, o kterou jde — další movité věci, při čemž jsou v důvodech uvedeny jako obžalovaným »na sebe převedené věci« i jiné předměty, než které byly podle výpočtu rozsudku uloupeny u M., uznal první soud zřejmě obžalovaného vinným i převedením na sebe věci, pocházejících z jiných útoků, spáchaných jmenovanými spolupachateli.

Podle záznamu protolu o hlavním přelíčení navrhl veřejný obžalobce odsouzení obžalovaného podle písemné obžaloby, která směřovala jen proti účasti obžalovaného na přivlastnění si věcí odňatých M. při útoku dne 24. února 1918. Poněvadž takto obžaloba nezněla původně na jiný skutek, ani nebyla při hlavním přelíčení rozšířena, porušil soud předpisy §§ 263, 267 tr. ř. tím a potud, pokud uznal obžalovaného vinným, že převedl na sebe i předměty pocházející z jiných (zlodějských) útoků a zavinil zmátek podle čís. 8 § 281 tr. ř., který odůvodňuje zrušení rozsudku, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným, že převedl na sebe kromě věcí,

jichž se zmocnili spolupachatelé v rozsudku uvedení při loupežné vraždě M., též věci pocházející z krádeží spáchaných jimi při jiných příležitostech, tudíž jinými skutky neuvedenými blíže v rozsudku, z jehož odůvodnění není ani patrné, které věci z oněch vyjmenovaných v rozsudku pocházejí podle jeho přesvědčení z útoku z 24. února 1918. Důsledkem tohoto zrušení musí se další řízení — jak níže bude dovozeno — omeziti pouze na účast obžalovaného na činu z 24. února 1918, a nesmí se dále vztahovati na věci z této krádeže nepocházející — § 281, čís. 8, a § 288, čís. 3, první věta tr. ř.

Pokud jde o skutek postavený podle toho, co bylo právě uvedeno, jedině pod obžalobu proti A., byla by skutková podstata zločinu podle §§ 185, 186 a) tr. z. dána arci již převedením na sebe revolveru, o kterém se stala výše zmínka, ovšem za předpokladu správnosti rozsudkového výroku, že obžalovaný věděl, že revolver pochází ze zločinné krádeže. Než v tomto směru právě vytýká stížnost rozsudku vadnost s hlediska zmatků podle čís. 5 a 9 a) (správně 10) § 281 tr. ř.

Stížnost poukazuje právem na to, že skutková podstata podílnictví na krádeži (§§ 185, 186, 464 tr. z.) vyžaduje pozitivní vědomí pachatelovo v době činu; že věc, kterou na sebe převádí, ukrývá nebo zašantročuje, pochází z krádeže vůbec, a jde-li o zločin podílnictví podle § 186 a) tr. z., dále pozitivní vědomí, že krádež byla spáchána způsobem, který ji činí zločinem z jiného důvodu než z vlastnosti pachatelovy, tudíž znalost některé ze skutečností, pro něž nabývá krádež povahy zločinné. Nestačí, že si byl pachatel vědom, že věc, kterou na sebe převádí, byla nabyta nepoctivým způsobem, nebo že měl důvod považovati ji vzhledem k jejímu původu za nejistou, po případě, že budila podezření, že byla odcizena. Není-li tu vědomí o zlodějském původu věci, — k jehož odpostatnění není arci třeba, aby podílník znal veškeré podrobnosti krádeže, — nýbrž jen podezření, může jíti jen o přestupek podle § 477 tr. z.

Odůvodnění rozsudku při své kusosti nevyklučuje pochybnost, že nalézací soud neměl na zřeteli řečený výklad zákona a neřídil se jím při zjišťování skutkových okolností potřebných k opodstatnění subjektivní stránky činu. Uváděje přímo, že si byl obžalovaný vědom, že věci pocházejí ze zločinné krádeže — v čemž je obsažen i závěr o jeho vědomí, že byly odcizeny vůbec — opírá soud tento závěr o úvahy, že pachatelé nemohli nabýti věci v rozsudku uvedených poctivým způsobem a že obžalovanému bylo známo, že osoby, od nichž převedl věci na sebe, kradou předměty podobného druhu ve společnosti a většinou v uzamčených místnostech. Skutečnosti a průvody, mající vztah k vědomí obžalovaného v k o n k r e t n í m případě, nechává rozsudek nepovšimnuty; nevypovídá se s obhajobou obžalovaného, že B. jej ujistil v době činu, že revolver našel v lese, v tom směru, zda věří, že se stalo toto prohlášení B., po případě zda má za věrohodnou obhajobu obžalovaného, že tomuto vyjádření věřil, nýbrž obmezuje se na pouhou reprodukci této obhajoby a výpovědi svědka N., aniž učinil z těchto výsledků hlavního přelíčení přesná a určitá zjištění potřebná k opodstatnění subjektivní skutkové podstaty činu.

Dovozuje vědomí obžalovaného o zločinné krádeži jen z toho, že věděl, že osoby, o něž jde, povšechně kradou věci ve společnosti a většinou (tedy ne vždy) v uzamčených místnostech, přehlíží rozsudek dále, že krádež spáchaná ve společnosti nebo na uzamčených věcech je podle § 174 II a), po případě c) tr. z. zločinem jen tehdy, když cena odcizených věcí činí přes 500 Kč a že podílníku musí býti známa i tato hodnota věcí vedle okolnosti, že krádež byla spáchána ve společnosti nebo na věcech uzamčených. Rozsudek nezjišťuje vůbec, že obžalovaný věděl, že se revolveru, po případě dalších věcí, které snad převzal a které pocházely z útoku ze dne 24. února 1918, zmocnili pachatelé útokem, při němž byly odňaty věci v ceně přes 500 Kč, nebo že odnětí věcí jejich držitelce bylo provedeno jinak zločinně (§§ 173—175 tr. z.). Třeba podle zákona platného v době činu činila částka rozhodná pro kvalifikaci podle § 174 II a), c) tr. z. 50 K, dlužno vzhledem k zásadě vyslovené v čl. IX uvoz. zákona k trestnímu zákonu použití obžalovanému příznivějšího ustanovení § 1 zákona čís. 31/1929 Sb. z. a n.

Tento nedostatek zjištění činí pochybným podřadění skutku obžalovaného pod skutkovou podstatu podílnictví vůbec a zločinu podílnictví podle § 186 a) tr. z. zvláště. Rozsudek trpící touto vadností je stížen zmatky podle čís. 5 a 10 § 281 tr. ř. stížností uplatněnými.

Čís. 6116.

Zákon o ochraně cti ukládá soudu v § 9, odst. 1 imperativně, aby upustil od uložení trestu pro čin tam uvedený, učinil-li žalobce návrh a prohlášení ve smyslu § 9, odst. 1, čís. 1 téhož zákona.

Toto prohlášení nelze odvolati.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1938, Zm I 19/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona do rozsudku krajského jako odvolacího soudu v L. ze dne 13. března 1937 a usnesení okresního soudu v Ch. ze dne 30. března 1937 takto právem:

Rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v L. ze dne 13. března 1937, pokud jím byl obžalovanému A. za přestupek podle § 1 zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n., jímž byl uznán vinným, uložen trest peněžitý 50 Kč a pro případ nedobytnosti trest vězení v trvání 24 hodin, jakož i usnesením okresního soudu v Ch. z 30. března 1937, jímž bylo vysloveno, že se obžalovanému podmíněný odklad trestu nepovoluje, byl porušen zákon v ustanovení § 9, odst. 1, čís. 1 zák. o ochraně cti čís. 108/1933 Sb. z. a n. Zmíněný výrok a citované usnesení okresního soudu v Ch. se zrušují jako zmatečné a zrušený výrok o trestu nahrazuje se výrokem, že se podle § 9, odst. 1, čís. 1 zák. o ochr. cti upouští od uložení trestu.

D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu v Ch. z 22. ledna 1937 byl A. podle § 259, čís. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby pro přestupek podle § 2 zákona